

indfri den omhandlede Obligationsgæld, er der dog af Hensyn til Obligationernes Ihændehavere Anledning til udtrykkelig at nævne det i Loven. Det drejer sig i øvrigt kun om et samlet Beløb af omtrent en Million Kroner.

Til § 4.

Bestemmelserne om Bankens Afgift til Statskassen er omtalt i de almindelige Bemærkninger. Paragraffens Slutningspassus er foranlediget ved, at den faste Afgift af 750,000 Kr. under visse Forhold i enkelte Aar vil kunne bringe Aktionærernes Udbytte meget langt ned. Det foreslaas derfor udtrykkeligt, at Bestyrelsen i særlig gode Aar kan henlægge en Del af den, Aktionærerne tilkommende Andel i Udbyttet til Fordeling i senere Aar.

Til §§ 5 og 6.

Den Fortjeneste, der fremkommer ved, at der af de indkaldte Sedler som Regel er forsvundet en Del, saa at ikke hele Beløbet kommer til Indløsning, er hidtil udelte tilfaldet Banken. Det maa anses for rimeligt, at Staten faar en Andel i denne Fortjeneste.

Til § 7.

Angaaende Hovedreglerne for Seddel-funderingen henvises til de almindelige Bemærkninger. Da det kan tænkes, at Krigsforhold eller lignende overordentlige Omstændigheder kunne unnliggøre Overholdelsen af Lovens Bestemmelser, har Paragraffens Slutningspassus aabnet Adgang for Kongen til at foretage en midlertidig Suspension af disse. I Lighed med forskellige andre Landes Lovgivninger foreslaas det, at Banken af det Beløb, hvormed under saadanne Forhold det i Loven fastsatte Beløb for den udækkede Seddelmængde overskrides, skal svare en Afgift af 5 pCt. p. a. En saadan Bestemmelse vil formentlig foranledige Banken til at gøre, hvad den kan, for saa snart som muligt at vende tilbage til normale Forhold. De øvrige Bestemmelser i Para-

graaffen ere i væsentlig Overensstemmelse med de nugældende Regler.

Til § 8.

Da Højden af Bankens Diskonto kan have en betydelig Indflydelse paa Statens finansielle Transaktioner, maa det anses for hensigtsmæssigt, at Finansministeren kan have nogen Indflydelse paa Afgørelsen af, hvorledes Diskontoen fastsættes.

Til § 9.

Paragraffens Indhold er overensstemmende med den bestaaende Retstilstand, jfr. bl. a. Proklamata, udstedte i Henhold til Bevillinger af 30. Januar 1865, 6. April 1869 og 22. Juli 1878. For at stille Forholdet klart for Debitorer og Kreditorer ifølge Bankhæftelser har man fundet det rigtigt udtrykkeligt at nævne det i Loven.

Til §§ 10—12.

De Beføjelser, der i disse Paragraffer ere tillagte Aktionærforsamlingerne, maa anses for passende under Hensyn til, at Banken for sin Hovedvirksomheds Vedkommende er bunden ved Lovens Bestemmelser, og at den staar under Statens Tilsyn og delvise Ledelse.

Octroiens Bestemmelse om, at Direktørerne ansættes paa ganske kort Aaremaal, blev truffen paa et Tidspunkt, da Stillingen som Bankdirektør nærmest betragtedes som en Bibeskæftigelse. Efter at Forholdene have medført, at Stillingen lægger Beslag paa vedkommendes Arbejdskraft i lige saa høj Grad som enhver Embedsstilling, er det rimeligt, at Direktørerne i Henseende til Ansættelsestid, Adgang til Pension o. s. v. blive stillede som fast ansatte Embedsmænd.

Til § 13.

Paragraffens Indhold er overensstemmende med de nugældende Regler.

Til §§ 14—17.

Disse Paragraffer give ikke Anledning til særlige Bemærkninger.